

Deze plotselinge verandering deed haar erg schrikken, doch ze begreep, dat er geen tijd te verliezen was, daar ze snel ineenkromp. Daarom at ze snel iets van het andere stukje.

«Kom, mijn hoofd is eindelijk vrij!» zei Alice verrukt.

Maar het volgende oogenblik was ze weer erg bedroefd, toen ze nergens haar schouders kon vinden. Het eenige, dat ze zien kon, toen ze omlaag keek, was een verbazend langen hals, die zich als een stengel scheen te verheffen uit een zee van groene bladeren, welke zich ver onder haar bevond.

«Wat *kan* al dat groene g Alice. «En waar zijn mijn sch En mijn arme handen, waarom niet zien?»

Ze bewoog ze onder het sp doch blijkbaar zonder ander ver verwijderde groene blad

Daar er geen kans scheen haar handen aan haar hoofd ze dit omlaag te brengen tot ontdekte met blijdschap, dat een slang in alle richtingen ko er juist in geslaagd hem hee gewijze te krommen en te dra hem in de bladeren te dom bevond, niets anders waren boomen, waaronder ze gedw scherp gesis haar haastig hoof trekken. Een groote duif wa gevlogen en sloeg haar hevi

«Slang!» gilte de Duif.

«Ik *ben* geen slang!» zei Al «Blijf van me af!»

«Slang, zeg ik nog eens!» maar nu op meer gedempten